

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . 2 cèntims.
Fóra de Palma » 2 1/2 »
Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

CERTÁMEN DE L'IGNORANCIA PER 1882.

Composicions rebudes fins avuy:

- N.º 1.-Pòrros-fuyes.-Lema: *Cavilant y pensant
La vida anam passant.*
N.º 2.-Fires y festes.-Lema: *Jò crítich en general
No tract d'anujá ningú.*
Des Cordó de la Vita, per D. P. A. Peña.

VIVIU Y APRENIU.

Una vegada passant per un carré, à devés les onze de sa nit, y no anant molt depressa, vatx sentí un *rum-rum* à devés mitjan carré dins una casa qu'era coneguda méua, y per tení jò bastanta confiança amb En Preciós y En Curt, qu' eran es fiys majós de la casa, me vaitx acostá en es portal tan sòls per sentí lo que deyan y endevinarloshó es primé dia que conversás amb ells. Encara no me vatx havé aturat quant es *rum-rum* s' acabá; però jò, suposat que ja estava aturat, vatx pensá que no se torbarian à torná conversá de qualque còsa; y los escoltaria bé, per conseguí es méus intents y ferlos sa broma que tenia pensada.

En aquell moment me considerava com si hagués estat un Municipal de Ciutat qu'estigués prenguent la fresca arrambat à un cantó pensant amb l'amor de les tres tarònges, mentres que tal vegada en es carré veynat dues vayveres se trèuen es cambuix ó una quadrilla d'atlòts apedregan qualque véy y es Municipal fent es sord reflexiona que li convé més fé de cantó que no aficarsé en lo que no li demanan.

Jò no agontava cap cantó, però estava ben atesat à sa branca des portal d'aquella casa coneguda méua, esperant qu'es méus amichs tornassen armá conversa.

Encara no havia cinch minuts que feya es Municipal, quant per sa vèu vatx coneixa En Preciós qu'entaulava sa si-guent conversa:

—¿No tròbes, Curt, que ja hey ha

massa temps qu'estam en *lá* com sa jaya Miquèla?

—¿Que vòls dí estam en *lá*? jò si no t'espliques no t'entench.

—Ydò, vuy dí que, com tú saps, ja fa sis anys que tench fét un borradó d'un testament y encara no he pogut jiná monpare à que 'l fassa axí com el tench escrit; y tròp qu'es hora de fé via, perque, com tú no ignores, ell en dú ja setanta cinch à s'esquena; y 10 fora estrany qu'es dia ménos pensat el trobassem amb sos peus estirats, sense havé fét testament, y llavò tot s'en aniria à ca 'l Dimòni.

—¿Que vòl dí tot s'en aniria à ca 'l Dimòni? (preguntá En Curt.) ¿Y tú que 't creus que nòltros no tendriam tant com ets altres?

—Sí. Però hauriam d'acudí à n'es Judge y vés tú quins gastos. Y además lo que jò vuy es que mos fassa hereus à tú y jò y à ningú pús.

—Axò es lo que jò voldria, (respongué En Curt,) però no crech que ley fassem fé à n'aquesta còsa à monpare, perque moltes vegades li has sentit à dí que vòl fermos à tots hereus per iguals parts, y per consiguent me pareix que no hey haurá rès que fé amb axò.

—Jò, si va à dí sa veritat, (respongué En Preciós,) també tròb qu'es massa es fermos hereus à tú y jò, y à tots es demás lletgetimants tots sòls, però ben considerat es còsa que val la pena de provarhó, perque s'adagi ja diu que qui no plòra no mama, y també has sentit à dí mil vegades que qui no té vergoña tot lo mon es séu; y s'empagahiment amb aquest assumto no pòt durmos rès de bò.

En es principi vatx coneixe qu' En Curt no anava de rès, però quant En Preciós va havé dit axò, ja duya es cap més calent que si 'l hagués tengut dins una caldera d'aygo bullenta; y ventura qu'ell era ferré y estava acostumat à sentí calentó.

S'aturaren una estona de conversá; y com En Curt no pogués callá més, digué:

—Jò no dich, Preciós, que mos haja de fé hereus; però tròb qu'à tú qu'ets conradó, t'hauria de devá es mul y es

carretó, perque poguesses axí posá bé ses téues terres y ses méues. Y à mí, suposat que som ferré m'hauria de dexá tota sa botiga, y d'aquest mòdo amb ses dues parts y sa botiga, podriam avansá qualque còsa; perque jò te faria tota sa feyna de franch, podriam posá lo que mos sobraria à un fondo, y si mos escusassem de gastá tot lo que podriam, menjant qualsevòl còsa y no fentmos gens de ròba, estich segú que 'n cinch ó sis anys, ja tendriam *moraduijos* bastants per comprá dues corterades de terra bona, encara que mos costassen deücentes lliures cada una y la mos partiriam com à bons germans.

—¿Que vòl dí dues ó tres corterades de terra bona? (respongué En Preciós.) Jò estich segú qu'es dia que monpare haja mòrt, no més des doblés qu'he estalviats comensant desde aquests sis anys que fa que tench es borradó des testament escrit, en podré comprá sempre dues ó tres, encara que me còstin sèt ó vuytcentes lliures cadascuna, y axò que no he fét may à mitjes amb ningú.

—¿Ydò! ¿Com heu has fét? (preguntá En Curt.)

—¿Com heu he fét? Jò t'ho diria si me prometesses no dí rès à ningú.

—Ja pòts está cèrt y segú que no diré rès à cap persona d'aquest mon.

—Ydò, aquests doblés los he replegats llevant ara un duro, ara quatre pessetes des bulto majó, y posantlos jò totsòl à un fondo; y devegades també he venut qualque cortereta de blat, d'amatgat d'es de la casa, y vòltros pensant qu'era un altre, vos enfadavau y cridavau amb ell, y jò sé cèrt que 'l pòbre n'era ben nèt, però jò may he dit rès, y he consentit qu'ell patís innocentement per no destaparme à mí mateix.

—¿Homo! (respongué En Curt,) no reflexionaves que feyas un mal, jessé tú es delinquent, y consentí que castigassen à un altra innocent?

—¿Tan beneyt hagueras estat tú, (digué En Preciós,) que t'haguesses destapat à tú mateix? ¿que no saps que no hey ha cap lòco qu'apedrech sa séua teulada.

—Però, bé. ¿Y no veyes tú que no 'u pories fé amb bona consciència?

—¿Y qu' es consciència? ¿que l' has vista may tú à sa consciència?

En Curt, còm era curt de nòm y de fets, no sabent que contestá, acopá sa boca per pò de que no li entrassen mosques; y En Preciós, que la sabia llarga, li donava participació amb sos seus projectes perque, anant mal, fos ell es qui rebés.

Seguiren conversant, y En Preciós ensatá aquest altre piñol:

—Fa ja vinticinç anys que mamare es mòrta. Amb aquests vinticinç anys hem avansat cinch cortons de terra, dos à *Son Mèu* y tres à *Brindis*, axò me pareix qu' es just que sia nòstro, perque tú veus que tan sòls tú y jò hem estats ets únichs qu' hem trabayát p' es profit de la casa.

—Emperò veus, Preciós, (digué En Curt,) monpare encara que sia véy té es conexement molt clá, y còm ell dú intencions de fermos à tots iguals, me pareix que no conseguirem lo que mos hem proposat, à no sè que mos valguem de qualque engany per ferley fé.

—Jò, (digué En Preciós,) si no puch à les bones ley faré fé à les males, perque còm tú saps ell es hò d'assustá, y si acas veyá que de cap manera ley pogués dú, m' afluxaré de devuyt ó denòu céntims, enviaré à du anissat d' aquell que fa vintidos ó vintitres graus, n' hi 'n daré unes quantes copes, y estich segú que 'l posarán amb bòn estat per fé es testament que jò voldré.

—Axò es lo que voldria jò, (digué En Curt,) y creu que pagaria molt, perque en havè begut el poguesses maná à cas Notari, però hey vetx un impediment que crech que mos ha d' estorbá un poch.

—¿Ets altres germans y germanes?

—¡Ca! no. S' impediment qu' hey veitx es que me pareix, que Deu mos n' ha de demaná conta d' aquest fét. Si axò heu haguessem avansat amb sa suhó des nòstro front, enhorabóna; però còm tú saps, monpare ha comprat tot axò amb sa suhó d' es séu front y no des nòstro.

—Bòno, Curt, (digué En Preciós,) si mos hem d' aturá amb pòrros-fuyes, estich segú que no lograrém rès. No has de mirá tan prim.

—Jò si he dit axò, (va dí En Curt,) es perque m' ha vengut à n' es cap; però no 's que no n' estiga content de qu' heu fasses, y antes avuy que demá.

—¡Sí, sí! (digué En Preciós fent sa mitja riaya,) axò no mos ha d' aturá, ell si acás no van à Infèrn fins qu' es mòren. Jò l' agafaré demá mateix, s' entén es vespre, l' encalentiré de cascos, el m' en manaré à cas Notari amb so borrado que tench escrit, y li faré fé es séu testament tal qual el vaitx escriure jò.

—Digués, Preciós, (preguntá En Curt.) ¿Y qu' es molt lo que tendrem més qu' ets altres si axò feym?

—Sempre mos pujará de tres mil cinch-centes à quatre mil lliures més que lo

d' es germans; perque, mira tú, tendrém sa viña de *Brindis* y sa de *Son Mèu*, aquella corterada de polls que tenim tan bòna, es mul y es carretó, es mòbles de casa, y altres còses que no dich.

—¿Y es germans y germanes que tendrán?

—Unes quatre ó cinch-centes lliures perhom. Sa llegalitima poch més ó ménos.

A causa d' essè En Curt molt dormidó y havè tocadés les dotze, comensá à becá; y veyent En Preciós qu' En Curt s' adormia, li digué:

—Curt, convé que mos n' aném à descansá y demá dematí acabarem d' arreglá aquesta còsa.

—Ja 's pensat còm un ángel, (digué En Curt.)

Y sentint jò ses potades de tots dos que s' axecavan per anarsen à colgá, vaitx continuá es méu camí abans de que 'm vessen.

Quant me vaitx havè posat en es llit, pensant jò, y estrañant al mateix temps, sa pillada qu' anavan à fé En Preciós y En Curt à n' es seus germans y s' ardit de que se valian per ferhó, no vaitx porè ménos de prendre sa resolució de fugí de s' amiatat d' aquells dos germans y d' avisá es Notari perque estigués alèrta. La Providència havia compòst que jò fos s' isturment apòsít per desbaratá aquella infamia.

Ara per acabá vos dich à tots: «Estimats ignorants es refran mallorquí ja heu diu. *Viviu y apreniu.*»

QUIDAM IGNARUS.

FÁBULES D' ISOP.

I.

ES CÒRP Y SA ZORRA.

Volant un Còrp per l' ayre,
Vé dalt una finestra
Un tròs de blanch formatge,
No véy, sino molt tendre.

Mogut llavors de gola,
Baxá més prest que fiera
Qu' invest à xò ò auvèya;
El prèn y fuitx depressa.

Demunt un poll se pòsa
Creguent fernè gran véga;
Però per sòrt sa Zorra
Qu' el vèu, son llòch ja deixa.

Y anant su baix de s' arbre
Ahont posat s' au era;
Tramant engaüs de boca
Menjá d' aquell intenta.

Y axís xarrant p' es colsos
Li diu fingint respècte:

—¡Oh, au sa més hermosa
Qu' el Cèl baix d' ell sustenta!

Cap au hey ha que sia
Semblant à tú en la tèrra,
Axí en coló de plomes.
Tant còm que 't gnaüy de bella.

Y à més per pòch que fora
Més clá ton cant y alegre,
Cap au per fí hey hauria
Que no t' anás derrera.

¡Oh! Quant m' agradaría
Sentir ta vèu xalesta
Ohir ton hermós cántich
Gojós còm cadenera.—

Aquí volguent complaure
Sa que tant bé conversa
Es Còrp, mostrá sa vèu
Volgué, y axís comensa.

Més ¡ay! qu' obrint sa boca
Li cau à baix sa péssa,
Y aquella la se menja
Abans que tòch en tèrra.

Vòl dir aquesta fábula
Qu' havem d' estar alèrta
Als que mos fan la bòna
Y enganarmós pretenen.

II.

ES GRANÓTS QUANTRE ES SÒL.

Veyent Isòp unes nòsses
D' un molt lladre veynat séu,
Tranquil comensá enseguida
A contá es cuento siguent:

Volía cèrt pich es Sòl
Casarsè ò pendre muller;
Més es Granòts enseguida
Sos crits posaren al Cèl.

No sabent *Júpiter* qu' era
Y admirantsè més y més
De tant de truy y bogiòt,
Sa causa sèbre volgué.

Llavòrs un d' es Granòts
Contestá:—¡Pare d' es Deus!
Si ara que no més es un
Es Sòl; ja n' hi ha demés;

Si mos sèca ara ses basses
Y mos abraça sa pell;
¿Llavòrs que succehiria
Quant ja tendria fiys véys?

III.

ISOP Y UN INSOLENT.

Un malanat Insolent
Tirá una pedra à Isòp;
Y aquest girantse digué:

—¡Beu fét, hòmo! jas; un sòu.

No tench rès més, però en camí
Perque no 't quexis de jò,
Te mostraré qu' has de fé
Si més bòna paga vòls.

Véus aquest señó que passa
Es es més rich españòl
Axís còm has fét amb mí
Tiralí, però més fòrt.

Tiralí amb molta més fòrsa
Maldament el fassis tòrt
Pues còm més petit li tiris
També 't donará més pòch.—

A la fi aquell Insolent
Per conseguí gran tresó
Sense advertí lo futur
Cumplí amb sos conseys d' Isòp.

Però sa séua esperansa
Quedá enganada, y de pròp,
Pues qu' haventli format causa
Prest fonch condemnat à mòrt.

IV.

S' ASE Y ES LLEÓ.

Un Ase cèrta vegada
Pasturant per dalt un puig,
S' encontrá amb un gròs Lleó,
Que pegava fòrts bramuls.

Tant prouie còm l' hagué vist
 S' animalet oreyut,
 Barlaamsè d' éll li digné:
 —¡A Déu germá, jò't salud!—
 Llavòrs es Lleó indignat
 De ses paraules d' es ruch;
 Entre sí mateix digué,
 Mirantlo de coua d' uy:
 —¡Deu fassa qu' amb sa sanch téua
 Ses méues dents no m' embrut!
 ¡Ni vulla que 't despadás!
 Encara que fora just.—
 Axò deù fé s' hòmo sábi
 Inteligent y de puñy.
 «Perdonar als ignorants,
 Y no atendre à los séus fums.»

NAUJ ERTSEM.

XEREMIADES.

Es dimecres passat ben dematinet (segons anunciarem en es número de s' altre dissapte), tengué lloch s' eclipse de Sòl. Tots es qui l' observaren amb instruments pogueren veure també que s' astre hermós, Rey de sa Naturalesa, tenia òndu ó deù taques, entre les quals n' hi havia una tan gròssa qu' era notabilíssima, y casi visible à simple vista per derrera un vidre fosch.

¿Si es Sol hermós té tantes tares y es tant ratat, qu' hem de fé nòltros homos?

* *

Sa Comissió de Fires y Fèstes es hora que se desxondeixca. Es temps s' acòsta y ningú sap rès de lo que tengan projectat.

De segú que si comensam d' aquesta manera, qu' es axí còm comensarem l' any passat, tornarem fé buñòls; y aquesta vegada que s' òli haurá tornat ranci tendrán més mal gust qu' es d' antany y serán més mals d' empassolá y de palí.

Que fassen lo que los tenim dit abans. Que fassen fires sensa fèstes, qu' aquestes vendrán per sí mateixes.

Que reparteixcan ses plasses de Ciutat entre totes ses viles de Mallorca, y aquestes se cuydarán de durhí ets séus gèneros y tot quant tengan mostradó per trèuren doblés.

Moltes d' aquestes viles podrán dú à sa plassa que los señalin es séus cavalls cotonés y es séus *cossiés*, ses séues *aliqués*, es séus balls de bastons y es séus *dimònis* ó à lo ménos sa séua música. Son moltes ses viles que ténen bona música y podrán ferle lluhí.

N' li ha qualcuna còm Alaró que 'n té dues que les se tiran fort ferm y no fora estrañy que venguessen totes dues per fersé la competència, còm diumenge passat en sa nit, à la vila. Qui sap si ses fires serian causa de que acabassen es *quinientos* que duan y que se lligassen en bona concòrdia y fessen ses paus pera sempre; lo cual seria un bé de Deu, co-

mensant à posá armonia dins aquella vila que desde sa primera autoridat fins es derré cuset pareix qu' han perdut es quest.

* *

Es dematins per dins Ciutat n' hi ha molts que passetjan sa lley. *Llecey* per un vent y *llecet* per s' altre; y ni sa lley es llet ni sa llet es de lley.

No; y ja no hey valen pròves de vidre. Jò no sé que pècores hey mesclan que fa que sa lley, vuy dí sa llet, sempre fassa grau.

No sabem ni si es farina, ni si es amidó, ni si es goma, ni lo qu' es. Lo que sabem es que lo que deixa dins s' òlla à ses pòques hores put que no s' hi pòden acostá de tres passes.

¡Y aquest such el vènen à quatre cèntims!

¡Y aquesta mescla la donan à n' es malalts y à ses criatures y à sa gent delicada!

Señó Batle. Fassa favó de fé vetlá aquest article de primera necessidat, que molt impòrta.

* *

Ara qu' hem parlat de lo més blanch hem de parlá també de lo més negre.

Es carbonés de Ciutat ja no duan posteta ó *Ultrero*, y ja tornan vendre p' es carrés una casta de carbó d' *auzina* que té es sigüents defèctes:

1.ª Qu' está carregat de pedres negres que fan pès y no creman.

2.ª Que quant l' han encès à fòrsa de ventá, s' apaga per si sòl totduna que 'l deixan.

3.ª Que tot se fon amb espìres y en foch granetjat.

4.ª Que soya més qu' es hò perque es més negre y fa més pols.

5.ª Que tot se fon en molinada.

Ademés de tot axò es mesté estarlos alèrta amb sa romana que moltes vegades no dú es quantre-pès que li correspon.

Y alèrta amb sa sarria que pésa més d' una arròva y sa tarà no es més que de tres corterons segons us y costum.

Y alèrta amb so pesá perque, ó sia posant es pèu demunt una cordetá, ó tocant sa sarria amb sos jonoy, ó amb mil altres engiñs la fan caure abans d' hora.

Y alèrta amb so buydá es carbó dins sa carbonera perque ley amòllan amb sa xèrxa y per trèure aquesta fan de mòdo y de manera qu' es carbó gròs torn quedá demunt.

Y en fan tantes y tantes de magarrufes que pareix que 'n parlá de carbó es robá no sia robá y s' enganá al pròxim sia una virtut celestial.

Señó Batle. Los fassa du *Ultrero* y multa à n' es qui no 'n duga ó engany la gent venent carbó de garrové y altres herbes per carbó hò d' *auzina*.

Dimars passat va essé un dia de dòl per L' IGNORANCIA, axí còm creym que heu va essé per molts, amb motiu de sa sentida mòrt de *l' amo'n Vicens Ribes* ó sia de Don Vicens Juan y Rosselló, un des primés industrials de Mallorca.

Era un vertadé ignorant de cò y d' ànima, baix des hòn sentit de sa paraula, que may dugué fatals ni pretensions de cap caste; que may volgué que li donassen cap títol de señoría, més qu' es de *l' amo*; que may vestia més que ròba féta en casa; que may usá casaca ni capell de tròna ni botes amb retalons; y no obstant de tot axò havia sabut pujá desde jornalé à essé un des primés fabricants d' España, fént molta feyna, però molta; y no distrauentse per rès des séu propòsit format.

Ha mòrt honrat y sense tatxa; desco-negut de nòm dins tots es tribunals de justicia, perque may dugué cap plet, y benehit de tothom, especialment des pòbres.

Ell totsòl donava pa à més de cinch-centes families; y si ara nòltros volguessem contá totes ses accions nòbles de sa séua vida no acabariam may. S' essé ignorant, y còm à tal, humill modest y retirat del gran mon, no li ha estat obstacle per mori essent propietari de set fábricas grans y una d' elles, sa més gran de totes, en construcció; y d' altres edificis y finques d' importancia.

Es séu tracto era afabilíssim. Sa séua conversa franca íntima y arreglada à la veritat. Sa séua boca à n' es pa li deya pa, y à n' es peix peix. Allá no hey havia may sa mentida més petita. Allá no hey trobavan més que mèl p' es pòbres que sempre tenian amb ell un hòn pare, un hòn consejè y un homo de bé à carta cabal, carregat de mon, d' esperiència y sobre tot de caritat.

Per lo molt qu' ha adelantat s' industria mallorquina, p' es molts de capitals qu' ha fèt vení à Mallorca, y per sa molta feyna qu' ha féta, mereix bé qu' es séu nòm lluheixca dins La Sala al costat d' es d' altres héroes notables que son s' honra de Mallorca; tenim però pò de que sa séua gran modèstia fassa que es séu retrato de viu no existeixca.

Desitjam à sa séua familia es consòl qu' ha mesté. Deu que segurament haurá premiat ses séues heròyques virtuts, fassa que 'l vejem à la Santa Gloria.

GEOGRAFÍA Y MATEMÁTICAS.

A N' ES MÈU LIBRE DE GEOGRAFÍA.

Encara que pòch ne sé
 Perque sempre'm dones cròstes,
 Si sabesses lo que 'm còstes
 Me faries sortí bé.

Es téu estudi es ingrat
Y jò t' ho dièh, maldament
Que me contestes rebent
Que mal-fenè som estat.
No fas cas que 'm desprecies,
Que si jò logr' sorti bé
Me pens que sacorraré
Totes sos geografies.
Però si 'm dones de baxa
Fins es Setembre qui vé
Te jur que te posaré
Dins un racó de sa caxa.
Aquí 'm despedesch de tú
Y tranquil no visques massa;
Que si 'm donan carabassa
Me tench de venjá; segú.
Adeu, Adeu, Geografia,
Fins demá devés les deu.
¡Que 'n tendrás per mí de preù
Si m' apròvan qualque dia!

A SES MATEMÀTIQUES.

Matemàtiques treysmè
De dins aquest cativèri
Y dexaumè viure à plè
Dins aquest mon de misèri.
Bé 'm podriau assistí
Y donarmè un aprovat,
Y tendriau dispensat
Tot lo que me feys sofrí.
Però si aquest m' allargau
Fins p' es Juñy de l' any qui vé
Vos jur que vos posaré
Tancades amb pañy y clau.
D' aprovat donaumè es vòt
En que sia una injustici
Y serà un molt gròs servici
Que fareu à un pòbre atlòt.
No vuy bueno ni notable,
Ni nòta sobresalent,
Un aprovat y dolent;
Y es suspenso, p' el Diable.
Carabassa es es terror
De tot jove qu' estodia
¡Ay! tastarla no voldria
Aquest pòbre glosador.

M. DOLEY.

COVERBOS.

Sopavan dos convidats à una casa y
à un l' hi tregueran un peix molt gròs y
à s' altre un molt petit.

Aquest acostá s' oreyà à n' es peix
còm qui l' escolta; y la gent de la casa
admirada de veure aquell fèt li demana-
ren que feya.

—Com jo are escrich un llibre sobre
Galatea ninfa del mar, (contestá,) li de-
manava noticies, pero com es tan petit
m' ha respost qu' encara no sab rès.

* *

Navegava un bergantí goleta per de-
vés es golf de Lyen amb un fòrt y desen-
cadenat temporal, quant de prònte afi-
naren que feya aygo per sa part de proa;
y vejent que s' en anava à fons, es capi-
tà va dí que cadascú tirás à la ma lo
que pesás més y li fés més nòsa.

Un des passatgés que 'l sentí, sense
esperá més, agafá sa sògra y *patapum* à
dins s' aygo.

Es capitá quant heu vé li preguntá:

—Homo, ¿qu' has fet?

—Que no ha dit que tirassem lo que
pesás més y mos fés més nòsa?

—Sí, señó.

—Ydo, ¿que no sap vostè qu' es viatge
més pesat y es que fa més nòsa es es de
sa sògra?

* *

Un tòrt deya à un que no 'u era qu' hey
veya més qu' ell.

—A que no, (digué es qui no 'u era.)

—¿Vols posá un duro?

—Sí.

—Ydo, jo guañy, (digué es tòrt,) per-
que tú no més me veus un uy y jo t' en
veitx dos.

ANUNCIS.

L' IGNORANCIA publica anuncis curts à un real
sa retxa. Los rèb s' Administradó Don Mateu
Rotger, Cadena de Cort, núm 41.

La Ilustracion —Acroditada revista semanal
de literatura ciències y arts que publica Don
Lluís Tasso y Serra. Preù sis pessetes cad' any.
Sumari des núm. 79: *Los franceses y el canal
de Panamá.*—*La cueva de la Luna*, per Ibo Al-
faro.—*La alondra*, poesia d' En Aguilera.—*La
Virtud triunfante*, poesia d' En Tejera.—*La Fca*,
per Alarcon.—*El Capitan Magon*, per Cahun.

Gravats: *Carlos Roberto Darwin.*—*La alon-
dra.*—*El emperador Barbarroja implorando el
socorro de Enrique el Leon.*

Banque trasatlantique.—Aquesta societat ha
ubèrt à Madrid, (*Carrera de San Gerónimo, 33.*)
una agència per tota casta de negòcis; contes de
Depòsits cobradós à la vista ò à temps fieso; con-
tes corrents; descontes demunt totes ses ciutats
d' Espanya y s' estrangé; cartes de crèdit, opera-
cions de Bòlsa y altres operacions de banca. Diri-
girse à son Secretari general D. J. de Escoriaza.

A s' administració d' aquest semanari, Cadena
de Cort, núm. 41, s' admetan suscripcions à la
societat *Liga de Contribuyentes.*

Es *Centro de correspondencias à Provincias*
situat à Madrid, carré de la Luna, n.º 17, envia
cartes diaries sobre tota casta de noticies y tele-
grames y altres servicis p' es preù de quinze
pessetes cada mes.

D. José Donato Teso, agent de negòcis que
viu à Madrid, carré del Olivo, n.º 5, pral., per
honoraris mòdièhs s' encarrega de despatxá tota
casta d' assumtos sia dins Espanya ò à s' estrangé,
y accepta comissions y representacions de sa clas-
se que sian.

BARATURA-VENTAYS.

Arreu, arreu, en trobareu,
Baratíssims y garrits.
Palomes y axaravits,
Còsta de Bròssa, 16.

ABANIQUERIA PALMESANA.
No descuydeu s' oportuna ocasió.
Vertadera realizació d' ells
Sòls per 15 dies.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Obres son amors y no bònes ra-
hons.*

SEMBLANSES.—1. *En que taya.*
2. *En que té bòn cò.*
3. *En que té moltes de fuyes.*
4. *En que té President.*

TRIÀNGUL.....—*Molines-Moliné-Molin-Moli-Mòl-
Mo (om)-M.*

PREGUNTES...—1. *Un dragó, un ratolí y un ho-
mo casat.*
2. *Es jugá.*

CAVILACIÓ.....—*Oliver.*
FUGA.....—*Allá ahont va es poal va sa còrda*
ENDEVINAYA...—*Un retrato.*

GEROGLIFICH.

× tot sss P Escultor dl ueuf ey a Christ IAA
Pintor BIEL COCA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una persona à un barco?
2. ¿Y un barco à una compania de soldats?
3. ¿Y una compania de comedians à un hòmo?
4. ¿Y una escola de Geometria à Espanya?

UN ESCABAYAT.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
es nòm de sa inèua fuya; sa 2.ª, lo que tènem ses
cases; sa 3.ª, es inèu nòm; sa 4.ª, es nòm d' un
signe aritmètic; sa 5.ª, es nòm d' una lletra, y
sa 6.ª, una lletra.

UN HOMO.

PROBLEMA.

Un pare té 54 ams y es séu fuy 29. ¿Quant
d' ams fa que s' edat des pare era doble de sa
des fuy?

EN FRANCISETA.

CAVILACIÓ.

RUSO TYL

Compòndre amb aquestes sèt lletres un llinat-
ge mallorquí.

MADÒ XAMENA.

FUGA DE CONSONANTS.

A .O. E..E.E.O .O.UE. .A.A.U.E.
DUCH D' ETCHEM.

ENDEVINAYA.

Acompassades
Tench ses postetes
Que es Sòl aguantani
Tòrtes y verdes.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

20 DE MATX 1882

Estampa d' En Pere J. Getabert.